
PEYGAMBER EFENDİMİZ (ASM) VATAN HÂİNLERİNİN CEZASINI NASIL VERDİ?

Hendek Muharebesinin İslâm tarihinde ayrı bir yeri vardır. Bu savaş sırasında Müslümanlar dehşetli hâdiselerle karşılaşmışlardı: Karşılarında o zamana kadar Arabistan'da görülmemiş miktarda kalabalık bir düşman ordusu vardı. Bu düşman ordusu o zaman yegâne vatanları olan Medine'yi kuşatmışlardı. Düşmana karşı müdafaa için şehrin en uygun yerine hendek kazılmıştı. Müslümanlar, başkomutanları Peygamber Efendimizle (asm) birlikte günlerce aç-susuz düşmanın karşısında vatanlarını müdafaa edeceklerdi. Durum öylesine vahimdi ki bir an gözlerini kırpsalar, düşman hendekleri aşip şehre girebilirdi. Bunun için bir an için olsun yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Bir defasında dört vakit namazını kılamamışlar, sonradan kaza etmek durumunda kalmışlardı.

İşin en tehlikelisi "içerdeki" düşmanlardı. Müslümanlar düşmanlara karşı vatanlarını müdafaa ederlerken Benî Kurayza Yahudileri, vatana ihanet etmiş, düşmanla işbirliği ederek Müslümanları arkadan vurmaya, Müslümanların şehirdeki korumasız vaziyetteki hanımlarına ve çocuklarına saldırmaya kalkışmışlardı. Bu durumu öğrenen Müslümanların çektiği sıkıntı birkaç misli artmıştı. Yerlerinden bir an için ayrılamıyorlardı. Bir yandan da geride bıraktıkları ailelerini düşünüyorlardı. Hz. Ömer (ra), o günlerde çektikleri sıkıntıyı anlatırken, fırsat buldukları anda tepeye çıkarak endişe içerisinde Medine'ye baktıklarını ve evlerinin yerinde durup durmadığını gözetlediklerini söyler. Ahzâb Sûresinde Müslümanların çektiği bu sıkıntı anlatılmaktadır: Neticede, Müşrikler Allah'ın yardımıyla perişan olurlar ve defolup giderler.

Peygamber Efendimiz (asm) bu zorlu savaşın ardından Medine'ye dönüp de evine girmesinden kısa bir müddet sonra Cebrail Aleyhisselam gelir ve melekler ordusunun zırhlarını çıkarmadığını, vatan hâinlerinin üzerine doğru yürüdüğünü söyler. Böylece hedefi gösterir. Hedef, Müslümanları arkadan vurmaya kalkışan, düşmanla işbirliğine giren vatan hâinleridir. Oysa o hâinlerle yapılan anlaşmada, müşterek vatan olan Medine'ye bir saldırı vâki olduğunda elbirliğiyle bu saldırıya karşı durulacağı belirtilmişti. Onlar bu anlaşmaya da ihanet etmişlerdi.

Neticede 25 gün devam eden kuşatmanın ardından Benî Kurayza Yahudileri teslim olur. Peygamber Efendimizin (asm) çağrısı üzerine, Yahudiler Sa'd b. Muaz'ı (ra), hakem olarak kabul ederler. Hz. Sa'd da hükmü açıklar: Büluğ çağına erenler dâhil bütün erkeklerin boynu

vurulacaktır. Bu hüküm Tevrat'taki hükümle aynıdır. Orada da vatan hâinlerinin cezasının ölüm olduğu belirtilmiştir. Peygamber Efendimiz (asm), Hendek muharebesinde yaralanmış olan ve daha sonra bu yara sebebiyle şehit olacak olan Hz. Sa'd'a şöyle der: "Sen, onlar hakkında Allahu Teâlâ'nın yedi kat gökler üzerinde verdiği hükmüne uygun hüküm verdin." Böylece vatan hâinlerinden 700'ü hakkında bu hüküm infaz edilir.

Tevrat'taki ve Kur'ân'daki bu hüküm sonraları bütün dünyada beynelmilel bir hüküm olmuştur. Bugün dünyanın bütün ciddi devletlerinde vatan hâinliğinin cezası ölümdür. Bu konuda AB ne der, şu ne der, bu ne der, demek, abesle iştigaldir. Onların nazarında; din, vatan, istiklal, namus mefhumunun bir ehemmiyeti olmayabilir. Onun için idam cezasının kaldırılmasını, zinanın suç olmaktan çıkarılmasını isterler. Kadınlara, kızlara, çocuklara tecavüz edip hunharca katledenlerin dahi idam edilmesini istemezler. Vatan hâinleri için de aynı şeyi isterler. İyi de her konuda olduğu gibi bu konuda da mı onlara uyulacak' Vatan elden giderse ne din kalır, ne mal kalır, ne can kalır, ne de namus' İşte burnumuzun dibindeki Suriye'de olduğu gibi.

Söylenecek söz çok. Yazımızı Ahzab Sûresinin ilk üç âyetinin meâliyle noktalayalım: "Ey Peygamber! Allah'tan sakın; kâfirlere ve münafıklara itâat etme! Şüphe yok ki Allah Alîmdir, Hakîmdir. Ve Rabbinden sana vahyedilene tâbi ol! Şüphesiz ki Allah, ne yaparsanız hakkıyla haberdardır. O halde Allah'a tevekkül et! Çünkü vekil olarak Allah yeter."